

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Adam Jewgraf (spr.)
Sędzia SA:	Małgorzata Lamparska
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z wniosku: **H. C.**

z udziałem: **(...) sp. z o.o. S.K.A. w W. i J. C.**

o udzielenie zabezpieczenia przed wytoczeniem powództwa

na skutek zażalenia uprawnionej

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 11 czerwca 2013 r., sygn. akt I Co 507/12

p o s t a n a w i a:

1. oddalić zażalenie;

2. zasądzić od uprawnionej na rzecz obowiązanej (...) Sp. z o.o. S.K.A. w W. kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy stwierdził upadek zabezpieczenia dokonanego postanowieniem tego Sądu z dnia 13.02.2013 r. (pkt I) oraz oddalił wniosek obowiązanej o przyznanie kosztów postępowania zabezpieczającego (pkt II). W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że uprawniona wprowadziła wniosek w określonym czasie pozwu, jednakże zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 5.04.2013 r. został on zwrócony, zarządzenie to uprawomocniło się. W tych okolicznościach zdaniem Sądu Okręgowego zgodnie z treścią art. 754¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 744 § 1 k.p.c. zabezpieczenie to upadło.

W zażaleniu uprawniona wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie wniosku o upadek zabezpieczenia, ewentualnie o jego uchylenie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania. Orzeczeniu temu zarzuciła naruszenie art. 130² § 2 k.p.c. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że w terminie tygodniowym od doręczenia zarządzenia o zwrocie pozwu strona może uiścić opłatę i tylko wówczas sprawa otrzymuje bieg, art. 744 § 1 k.p.c. przez błędną wykładnię i uznanie, że zarządzenie o zwrocie pozwu stało się prawomocne, podczas gdy uprawniona w terminie siedmiu dni od doręczenia zarządzenia złożyła wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, a także naruszenie art. 102 ustawy o kosztach sądowych w sprawach

cywilnych przez niewłaściwe zastosowanie co spowodowało brak rozpoznania wniosku uprawnionej o zwolnienie od kosztów sądowych, a także przez uznanie, że wniosek złożony przez stronę reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika winien zawierać oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowym w oryginale.

W odpowiedzi na zażalenie obowiązany (...) Sp. z o.o. S.K.A. w W. wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Słusznie Sąd I instancji w okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy uznał, że uprawniona uchybiła terminowi wyznaczonemu postanowieniem tego Sądu z dnia 13.02.2013 r. o udzieleniu zabezpieczenia do wniesienia pozwu przeciwko obowiązanym o stwierdzenie nieważności umowy.

We wniesionym zażaleniu uprawniona polemizuje z oceną Sądu I instancji co do prawomocności zarządzenia o zwrocie pozwu, jakie zostało wydane w sprawie I C 373/13. Odnosząc się do podnoszonych zarzutów w pierwszej kolejności należy wskazać, że ocenie Sądu w niniejszym postępowaniu nie podlega prawidłowość procesowania Sądu Okręgowego w sprawie I C 373/13. Nie wdając się w polemikę z trafnością podstawy prawnej zarządzenia o zwrocie pozwu, przyjmując za Sądem I instancji należy, że zarządzenie to nie zostało przez uprawnioną zaskarżone, a tym samym orzeczenie to stało się prawomocne.

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącej, jakoby wniesienie przez nią w sprawie I C 373/13, w terminie 7 dni od doręczenia jej zarządzenia o zwrocie pozwu, oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku i dochodach, obligowało ten Sąd do rozpoznania jej wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych zawartego w pozwie. Podkreślić należy, że art. 130² § 1 k.p.c. dotyczy nieopłaconych należycie pism, wnoszonych przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, jeżeli wniesione pismo podlega opłacie stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu. Paragraf 2 tego artykułu przewiduje możliwość sanowania tego błędu, jednakże – na co słusznie zwraca uwagę Sąd I instancji – wyłącznie przez uiszczenie należnej opłaty. Nie można przewidzianego w tym przepisie wyjątku rozciągać na wszelkie braki pisma i tym samym otwierać drogi do uzupełniania ich w tym właśnie trybie. Tymczasem w sprawie nie ulega wątpliwości, że skarżąca w terminie 7 dni od doręczenia jej zarządzenia o zwrocie pozwu nie uiszczyła należnej opłaty, zaś samo wniesienie przez uprawnioną oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku i dochodach nie uzasadniało – czego oczekuje skarżąca – zastosowania art. 130² § 2 k.p.c., a co za tym idzie nie obligowało Sądu I instancji do rozpoznania jej wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Powyższe stanowisko przesądza także braku podstaw do uznania, iż zaskarżonym postanowieniem Sąd I instancji naruszył art. 102 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Na marginesie podnieść należy, że nawet gdyby przyznać skarżącej rację, iż w terminie, o którym mowa w art. 130² § 2 k.p.c. strona mogła złożyć wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, to i tak wymogowi temu nie uczyniła zadość. Należy przypomnieć, że wobec zwrotu wniosku uprawnionej o zwolnienie od kosztów sądowych zarządzeniem z dnia 5.04.2013 r. wniesienie przez nią wyłącznie oświadczenia majątkowego, szczególnie w sytuacji gdy korzysta z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, nie może być utożsamiane z wniesieniem wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych.

Skoro zatem uprawniona nie zaskarżyła zarządzenia o zwrocie pozwu ani nie uiszczyła należnej opłaty (art. 130² § 2 k.p.c.), to słusznie Sąd Okręgowy uznał, że zarządzenie o zwrocie pozwu wydane w sprawie I C 373/13 jest prawomocne. Powyższe zaś stosowanie do treści art. 744 § 1 k.p.c. prowadzi do upadku zabezpieczenia udzielonego postanowieniem z dnia 13.02.2013 r.

Mając to na uwadze na podstawie art. 397 § 1 i 2 w zw. z art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 7 i w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

bp